

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL EVGENI TANCHEV
prezentate la 2 mai 2019¹

Cauza C-39/18 P

**Comisia Europeană
împotriva
NEX International Limited (fostă Icap plc,
Icap Management Services Ltd și
Icap New Zealand Ltd)**

„Recurs – Concurență – Acorduri, decizii și practici concertate – Sectorul instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii în yenii japonezi – Amenzi – Obligația de motivare”

1. Prin prezentul recurs, Comisia Europeană solicită anularea Hotărârii Tribunalului Icap plc și alții/Comisia², în măsura în care aceasta a anulat amenzile impuse la articolul 2 din decizia în cazul înțelegerii privind instrumentele financiare derivate pe rata dobânzii în yenii (denumite în continuare „YIRD”) (prin care Comisia a aplicat societății Icap plc, Icap Management Services Ltd și Icap New Zealand Ltd amenzi fără precedent de aproximativ 15 milioane de euro pentru facilitarea unei înțelegeri anticoncurențiale)³. Tribunalul a constatat că decizia Comisiei nu a fost motivată suficient în ceea ce privește metodologia utilizată pentru determinarea quantumului amenzilor și astfel a anulat partea deciziei în care au fost stabilite acele amenzi. Observăm că metodologia Comisiei nu a constatat în simpla stabilire a unei sume forfetare, ci în aplicarea unui criteriu complex în cinci etape elaborate pentru calcularea quantumului de bază al amenzilor.

2. În prezentul recurs, Comisia susține că Tribunalul a aplicat în mod incorect jurisprudența Curții privind motivarea necesară la aplicarea amenzilor⁴.

3. După cum vom arăta în continuare, considerăm că prezentul recurs a fost în mare parte soluționat prin Hotărârea recentă a Curții din 16 ianuarie 2019, Comisia/United Parcel Service (C-265/17 P, EU:C:2019:23) (denumită în continuare „Hotărârea UPS”), în măsura în care, în acea hotărâre, Curtea confirmă abordarea Tribunalului din hotărârea atacată.

I. Istoricul cauzei și decizia atacată

4. Din cuprinsul punctelor 1-21 din hotărârea atacată reiese că NEX International Limited (fostă Icap plc, Icap Management Services Ltd și Icap New Zealand Ltd) (denumită în continuare „NEX”) face parte dintr-o întreprindere de servicii de brokeraj prin intermediul unor rețele vocale și electronice, care este de asemenea furnizor de servicii posttranzacționare.

1 Limba originală: engleza.

2 Hotărârea din 10 noiembrie 2017, Icap și alții/Comisia (T-180/15, EU:T:2017:795).

3 Decizia C(2015) 432 final a Comisiei din 4 februarie 2015 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul AT.39861 – Yen Interest Rate Derivatives) (denumită în continuare „decizia atacată”).

4 În special, Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctele 66-68).

5. Prin decizia atacată, Comisia, a reținut că NEX a participat la săvârșirea a șase încălcări ale articolului 101 TFUE și ale articolului 53 din Acordul privind SEE având ca obiect manipularea ratelor de referință interbancare London Interbank Offered Rate (LIBOR, rata interbancară practică la Londra) și Tokyo Interbank Offered Rate (TIBOR, rata interbancară practică la Tokyo) pe piața japoneză YIRD. Aceste încălcări fuseseră constatate în prealabil prin Decizia C(2013) 8602 final a Comisiei din 4 decembrie 2013 privind o procedură inițiată în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul AT.39861 – Instrumente financiare derivate pe rata dobânzii în yeni japonezi), prin care au fost aplicate amenzi de aproximativ 670 milioane de euro (denumită în continuare „decizia din 2013”).

6. La 29 octombrie 2013, Comisia a inițiat o procedură de constatare a încălcărilor împotriva NEX.

7. La 12 noiembrie 2013, NEX a informat Comisia cu privire la intenția sa de a nu opta pentru o procedură de tranzacție.

8. La 4 februarie 2015, Comisia a adoptat decizia atacată, prin care a aplicat NEX șase amenzi în cuantum total de 14 960 000 de euro pentru „facilitarea” a șase încălcări, și anume:

- „încălcarea UBS/RBS din 2007”, între 14 august și 1 noiembrie 2007;
- „încălcarea UBS/RBS din 2008”, între 28 august și 3 noiembrie 2008;
- „încălcarea UBS/DB”, între 22 mai și 10 august 2009;
- „încălcarea Citi/RBS”, între 3 martie și 22 iunie 2010;
- „încălcarea Citi/DB”, între 7 aprilie și 7 iunie 2010;
- „încălcarea Citi/UBS”, între 28 aprilie și 2 iunie 2010.

9. Punctele 18-21 din hotărârea atacată au următorul cuprins:

„18. Comisia a amintit cu titlu introductiv că, conform Orientărilor privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările din 2006”), cuantumul de bază al amenzii trebuie să fie stabilit având în vedere contextul în care încălcarea a fost săvârșită, precum și în special gravitatea și durata încălcării și că rolul avut de fiecare participant trebuie să facă obiectul unei evaluări individuale care să evidențieze și eventualele circumstanțe agravante sau atenuante [considerentul (284) al deciziei atacate].

19. Comisia a observat că Orientările din 2006 furnizau doar câteva direcții cu privire la metoda de calcul al amenzii pentru facilitatori. Dat fiind că NEX era un operator activ pe piețele serviciului de brokeraj, iar nu pe piața instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii, Comisia a apreciat că, pentru a stabili cifra de afaceri și cuantumul amenzii, nu putea substitui cheltuielile legate de prețurile instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii în yeni japonezi cu cheltuielile de brokeraj, întrucât o asemenea substituție nu ar reflecta gravitatea și natura încălcării. Din această situație, Comisia a dedus în esență că trebuia să aplice punctul 37 din Orientările din 2006, care permite abaterea de la aceste orientări în privința stabilirii cuantumului de bază al amenzii [considerentul (287) al deciziei atacate].

20. Având în vedere gravitatea comportamentelor în cauză și durata participării [NEX] la fiecare dintre cele șase încălcări în cauză, Comisia a stabilit pentru fiecare încălcare un quantum de bază al amenzii, și anume 1 040 000 de euro pentru încălcarea UBS/RBS din 2007, 1 950 000 de euro pentru încălcarea UBS/RBS din 2008, 8 170 000 de euro pentru încălcarea UBS/DB, 1 930 000 de euro pentru încălcarea Citi/RBS, 1 150 000 de euro pentru încălcarea Citi/DB și 720 000 de euro pentru încălcarea Citi/UBS [considerentul (296) al deciziei atacate].

21. În ceea ce privește stabilirea quantumului definitiv al amenzii, Comisia nu a reținut existența niciunei circumstanțe agravante sau atenuante și a reținut că plafonul de 10 % din cifra de afaceri anuală nu a fost depășit [considerentul (299) al deciziei atacate]. Prin urmare, prin articolul 2 din partea dispozitivă a deciziei atacate sunt aplicate reclamantelor amenzi al căror quantum definitiv este echivalent quantumului de bază al acestora”.

II. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

10. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 14 aprilie 2015, NEX a introdus o acțiune împotriva deciziei atacate, solicitând anularea acestei decizii și, în subsidiar, o reducere a quantumului amenzilor aplicate.

11. În susținerea acțiunii sale în anularea deciziei atacate, NEX a invocat șase motive. Primele patru motive priveau legalitatea articolului 1 din decizia atacată din perspectiva existenței încălcărilor. Al cincilea și al șaselea motiv priveau legalitatea articolului 2 din această decizie, referitor la amenzile aplicate de Comisie pentru fiecare dintre încălcările respective.

12. Hotărârea atacată a anulat parțial articolul 1 din decizia atacată și a anulat în totalitate articolul 2 din aceasta.

13. La punctul 91 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins primul motiv, întemeiat pe erori în interpretarea noțiunii de restrângere sau de denaturare a concurenței „prin obiect” în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE.

14. La punctele 133-144 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că probele privind participarea NEX la încălcarea UBS/RBS din 2008 au fost insuficiente. La punctul 145 din hotărârea menționată, Tribunalul a admis în parte al doilea motiv, întemeiat pe erori în aplicarea noțiunii de „facilitare” și a anulat articolul 1 litera (b) din decizia atacată.

15. În legătură cu al treilea motiv, potrivit căruia durata încălcărilor în cauză era incorectă, la punctul 252 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că probele reținute de Comisie pentru dovedirea duratei participării NEX la patru dintre celelalte cinci încălcări erau insuficiente și a stabilit că motivul respectiv este întemeiat în parte. Prin urmare, a anulat articolul 1 literele (a), (d), (e) și (f) din decizia atacată.

16. În ceea ce privește al patrulea motiv, la punctul 269 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că, „la adoptarea deciziei din 2013, Comisia a încălcat prezumția de nevinovăție a [NEX]. Desigur, trebuie să se constate că această încălcare a prezumției de nevinovăție la adoptarea deciziei din 2013 nu poate avea efect direct asupra legalității deciziei atacate, având în vedere caracterul distinct și autonom al procedurilor care s-au finalizat prin aceste două decizii”. Totuși, la punctul 280 din hotărârea atacată, Tribunalul a ajuns la concluzia că al patrulea motiv trebuie să fie respins.

17. La punctele 286-299 din hotărârea atacată, Tribunalul a declarat că al cincilea motiv (referitor la stabilirea cuantumului amenzilor) este întemeiat. Punctele 292-299 din această hotărâre sunt formulate după cum urmează:

„292. În speță, în primul rând, trebuie să se arate că motivele pentru care Comisia a decis să se abată de la metodologia cuprinsă în Orientările din 2006, prin aplicarea punctului 37 din acestea, pot fi deduse din lectura considerentului (287) al deciziei atacate. Ele rezultă din împrejurarea că [NEX] nu își desfășura activitatea pe piața instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii în yenii japonezi și că, prin urmare, luarea în considerare a valorii vânzărilor, și anume cheltuielile de brokeraj percepute, nu ar permite reflectarea gravității și a naturii încălcărilor în cauză.

293. În al doilea rând, trebuie totuși să se constate că considerentul (287) al deciziei atacate nu furnizează precizări cu privire la metoda alternativă favorizată de Comisie, ci se limitează la asigurarea generală că aceste cantumuri de bază ar reflecta gravitatea, durata și natura participării [NEX] la încălcările în cauză, precum și necesitatea de a garanta efectul suficient de disuasiv al amenzilor.

294. Redactat în acest mod, considerentul (287) al deciziei atacate nu permite nici reclamantelor să înțeleagă temeinicia metodologiei favorizate de Comisie, nici Tribunalului să o verifice. Această insuficiență a motivării se regăsește și în considerentele (290)-(296) ale deciziei menționate, care nu furnizează informațiile minime care ar fi putut să permită să se înțeleagă și să se verifice relevanța și ponderarea elementelor luate în considerare de Comisie la stabilirea cuantumului de bază al amenzilor, fiind încălcată jurisprudența citată la punctul 291 de mai sus.

295. Din înscrisurile părților reiese că chestiunea metodologiei pe care Comisia intenționa să o utilizeze pentru calcularea cuantumului amenzilor ar fi fost abordată în cursul unei discuții cu reprezentanții reclamantelor pe parcursul procedurii administrative. Deși, în temeiul jurisprudenței citate la punctul 288 de mai sus, motivarea unui act atacat trebuie să fie examinată cu luarea în considerare a contextului său, nu se poate considera că desfășurarea unor asemenea discuții exploratorii și informale poate dispensa Comisia de obligația de a explica, în decizia atacată, metodologia pe care a aplicat o în vederea stabilirii cuantumurilor amenzilor pe care le-a impus.

296. La punctul 176 din memoriul în apărare, Comisia menționează existența unui test în cinci etape destinat calculării cuantumului de bază al amenzilor. Totuși, în temeiul jurisprudenței citate la punctul 290 de mai sus, o asemenea explicație furnizată în stadiul procedurii în fața Tribunalului nu poate fi luată în considerare în vederea aprecierii respectării de către Comisie a obligației sale de motivare.

297. Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se constate că, în ceea ce privește stabilirea amenzilor aplicate [NEX] pentru încălcările în cauză, decizia atacată este viciată de o insuficiență a motivării.

298. Prin urmare, al cincilea motiv trebuie să fie admis, iar articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat în întregime, fără a fi necesară examinarea celorlalte critici formulate în cadrul acestui motiv și nici a criticilor formulate în cadrul celui de al șaselea motiv, care privesc exclusiv legalitatea articolului menționat.

299. În plus, întrucât articolul 2 din decizia atacată este anulat în întregime, nu este necesară examinarea concluziilor în reformare, prezentate de reclamante cu titlu subsidiar”.

III. Recursul

A. Rezumatul argumentelor părților

18. Comisia susține că raționamentul Tribunalului privind al cincilea motiv este viciat de erori de drept grave care, în cazul acceptării lor, ar avea consecințe negative asupra capacității Comisiei de a stabili amenzi adecvate astfel încât să se asigure un efect disuasiv suficient.

19. În primul rând, Comisia critică faptul că Tribunalul nu a făcut nicio referire la principiile aplicabile ale jurisprudenței relevante. Acesta a omis să menționeze Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctele 66-68), deși este principala hotărâre care privește motivarea necesară la aplicarea unei amenzi unui facilitator.

20. De asemenea, Tribunalul nu a făcut referire la Hotărârea din 28 ianuarie 2016, Quimitécnica.com și de Mello/Comisia (C-415/14 P, nepublicată, EU:C:2016:58, punctul 53). Din această hotărâre rezultă că motivarea unui act al Comisiei trebuie să fie apreciată având în vedere contextul actului respectiv, inclusiv schimburile de informații care au avut loc înainte și după adoptarea actului în cauză. În prezenta cauză, Comisia a divulgat societății NEX anumite informații referitoare la calculul amenzilor în timpul și după încheierea procedurii administrative.

21. În al doilea rând, Comisia susține că, deși hotărârea atacată (punctele 287-291) amintește o parte a jurisprudenței privind raționamente referitoare la amenzi, nu interpretează corect jurisprudența respectivă și nu o aplică în practică.

22. În considerentul (287) al deciziei atacate, Comisia afirmă în mod explicit că quantumurile de bază ale amenzii aplicate societății NEX reflectă gravitatea, durata și natura participării societății menționate la încălcările în cauză, precum și necesitatea de a garanta efectul suficient de disuasiv al amenzilor. Aceste elemente sunt suficiente pentru motivarea deciziilor Comisiei⁵ și, prin urmare, comunicarea formulelor aritmetice nu era necesară.

23. Deși a amintit jurisprudența potrivit căreia Comisia nu are obligația de a prezenta o expunere mai detaliată sau datele exprimate în cifre privind modul de calcul al amenzilor, la punctul 291 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că, în speță, Comisia nu a furnizat detalii referitoare la metoda utilizată. Comisia susține că această motivare este contradictorie.

24. Jurisprudența reprezentată de Hotărârea Chalkor, amintită la punctul 291 din hotărârea atacată, în sensul că Comisia trebuie să explice ponderarea și evaluarea elementelor luate în considerare în vederea calculării quantumului de bază al amenzii, nu poate fi interpretată ca impunând Comisiei să menționeze cifrele referitoare la modul de calcul al amenzilor și să stabilească în detaliu calculele sale interne. Totuși, tocmai aceasta a impus Tribunalul și, procedând astfel, a săvârșit o eroare de drept.

25. Potrivit Comisiei, similaritatea deciziei atacate cu decizia emisă în cazul Heat Stabilisers [considerentele (747)-(750)] este deosebit de evidentă⁶. Decizia respectivă a condus la pronunțarea Hotărârii AC-Treuhand (C-194/14 P, EU:C:2015:717), în care Curtea a considerat motivarea ca fiind suficientă.

⁵ Comisia se întemeiază pe Hotărârea din 16 noiembrie 2000, Sarrió/Comisia (C-291/98 P, EU:C:2000:631, punctul 78), Hotărârea din 2 octombrie 2003, Aristrain/Comisia (C-196/99 P, EU:C:2003:529, punctul 56), și Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctul 68).

⁶ Decizia C(2009) 8682 final a Comisiei din 11 noiembrie 2009 privind o procedură în temeiul articolului 81 CE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (COMP/38589 – Heat Stabilisers).

26. În ceea ce privește punctele 295 și 296 din hotărârea atacată, elementele invocate de Tribunal sunt inadecvate pentru a susține constatarea motivării insuficiente a amenzilor. Tribunalul reamintește la acele puncte că chestiunea metodologiei pentru calcularea amenzilor a fost abordată în cursul unei discuții cu NEX pe parcursul procedurii administrative și în cursul procedurii în fața Tribunalului însuși (în special în memoriul său în apărare, Comisia a subliniat existența unui test în cinci etape destinat calculării cuantumului de bază al amenzilor). Comisia susține că Tribunalul a concluzionat în mod eronat că elementele respective nu erau în măsură să remedieze motivarea insuficientă în cauză. O astfel de apreciere este contrară jurisprudenței⁷.

27. Motivul pentru care Comisia a depășit obligația sa de motivare și a divulgat anumite elemente privind calcularea amenzii societății NEX (la punctul 176 din memoriul său în apărare) reiese din faptul că NEX a susținut că a fost tratată mai puțin favorabil decât întreprinderea R. P. Martin, care a fost un destinatar al deciziei din 2013 în același caz YIRD și despre care Comisia a considerat de asemenea că a acționat ca facilitator al anumitor înțelegeri vizate de acel caz.

28. În replica sa, Comisia prezintă metodologia utilizată pentru calcularea amenzilor. Ca punct de plecare, aceleași elemente au fost luate în considerare pentru aprecierea gravității încălcărilor în cazul tuturor întreprinderilor implicate. Totuși, au existat diferențe obiective între R. P. Martin și NEX care trebuiau să se reflecte în amenzile aplicate facilitatorilor. R. P. Martin a primit o reducere de 25 % pentru cooperare, în timp ce NEX nu a solicitat o asemenea reducere; R. P. Martin a primit o reducere de 10 % pentru tranzacție; cifra de afaceri globală realizată de R. P. Martin în anul 2012 a fost de 82 milioane de euro, față de 1 656 milioane de euro (cifra de afaceri globală a societății NEX în anul 2013); participarea lui R. P. Martin la încălcare a durat aproximativ o lună, iar cea a societății NEX a durat mai mult de două luni.

29. În cazul în care Curtea decide să statueze în privința amenzilor, Comisia susține că o metodă simplă prin care pot fi reflectate anulările în parte din hotărârea atacată ar fi aplicarea unei reduceri proporționale a amenzilor inițiale impuse societății NEX. De exemplu, aceasta se poate realiza prin exprimarea noii durate a fiecărei încălcări în zile și împărțirea sa la durata inițială în zile.

30. NEX, la rândul său, susține hotărârea atacată și afirmă în esență că recursul ridică o întrebare fundamentală: Comisia poate să se întemeieze pe metodologii și pe factori cu caracter specific și complex, pretinzând în același timp că asemenea metodologii sau factori nu există și că a fost utilizată o simplă sumă forfetară? Însăși rațiunea de a fi a obligației de motivare este aceea de a încuraja Comisia să își explice deciziile și să permită controlul jurisdicțional al abordării sale.

31. În primul rând, NEX arată că, spre deosebire de ceea ce susține Comisia, este clar că explicațiile furnizate în cazul AC-Treuhand au fost mai cuprinzătoare și mai concrete decât explicațiile generice și globale din decizia atacată. Pe scurt, explicațiile din decizia atacată pot fi utilizate „ca atare” practic în orice decizie care vizează un facilitator, pe când cele din decizia în cazul Heat Stabilisers ar trebui fie adaptate pentru luarea în considerare a particularităților diferitor situații. În al doilea rând și cel mai important, faptele de bază în situația societății NEX diferă de cele existente în cazul AC-Treuhand. Astfel, în ceea ce privește AC-Treuhand, nu există niciun element care să sugereze că a fost utilizată o metodologie specială și detaliată de către Comisie pentru a stabili amenda forfetară de 348 000 de euro și, prin extensie, că aceasta a procedat altfel decât s-a stabilit în motivarea sa. În consecință, nu există o discrepanță demonstrată între ceea ce a făcut Comisia și ceea ce a pretins că a făcut.

32. În schimb, în cazul NEX, Comisia a recunoscut în mod explicit în cursul procedurii desfășurate în fața Tribunalului că a stabilit cuantumul amenzii recurgând la o metodologie detaliată și luând în considerare elemente concrete, dar nu a furnizat societății NEX niciun detaliu suplimentar atunci când aceasta din urmă era în măsură să își exercite dreptul la apărare. Comisia s-ar fi întemeiat pe o

⁷ Hotărârea din 28 ianuarie 2016, Quimitécnica.com și de Mello/Comisia (C-415/14 P, nepublicată, EU:C:2016:58, punctul 53).

serie de elemente pe care apoi nu le-a indicat. Dacă ar fi utilizat o abordare forfetară, luând în considerare elementele de bază care au fost menționate, nu ar fi putut ajunge la un quantum al amenzii pentru NEX care era de 22 de ori mai mare decât amenda impusă R.P. Martin, pe care susține că a tratat-o în mod similar cu NEX.

33. Elementele care diferențiază situația lui R.P. Martin de cea a NEX, pe care s-a întemeiat Comisia, nu pot exclude existența unei inegalități de tratament. În ceea ce privește durata, s-a constatat că R.P. Martin a facilitat încălcarea în perioada 29 iunie 2009-10 august 2009, și anume 43 de zile. În cazul NEX s-a constatat că încălcarea a fost facilitată în perioada 22 mai 2009-10 august 2009, și anume 81 de zile. În consecință, ținând seama de diferența de durată, se poate presupune că amenda lui R.P. Martin ar fi fost de 716 000 de euro dacă durata ar fi fost similară cu cea existentă în cazul societății NEX. Aceasta permite a patra diferență sugerată de Comisie.

B. Aprecieri

1. Considerații introductive

34. Tribunalul a considerat că simpla menționare a gravității, duratei și naturii participării la o încălcare nu este suficientă în situația în care Comisia se abate de la propriile Orientări privind calcularea amenzilor.

35. În cursul procedurii desfășurate în fața Tribunalului, Comisia a arătat că, de fapt, a utilizat o metodă complexă pentru calcularea amenzilor care urmau să fie aplicate societății NEX. Întrucât Comisia nu a divulgat această metodă în cursul procedurii administrative, NEX nu a putut să o conteste, iar Tribunalul nu a fost în măsură să efectueze un control jurisdicțional corespunzător.

36. Recursul Comisiei se întemeiază pe un singur motiv, prin care aceasta contestă abordarea Tribunalului, susținând că ea ar afecta capacitatea sa de a stabili amenzi corespunzătoare (în special în cazul facilitatorilor) astfel încât să se garanteze un efect suficient de disuasiv. Comisia insistă în special asupra pretensei diferențe de abordare între hotărârea atacată a Tribunalului și hotărârea pronunțată de Curte în cauza AC-Treuhand (C-194/14 P, EU:C:2015:717).

37. NEX susține abordarea din hotărârea atacată și urmărește să o justifice făcând referire la consecințele sale practice. Dat fiind că nu a cunoscut metodologia/criteriile utilizate de Comisie, NEX susține că ar fi suferit o inegalitate de tratament în raport cu un alt facilitator în contextul aceleiași înțelegeri (R. P. Martin). NEX a mai explicat modul în care, prin faptul că nu a dezvăluit metodologia și criteriile pe care s-a întemeiat, Comisia ar fi privat NEX de posibilitatea contestării criteriilor respective.

38. În primul rând, există diferențe importante între prezenta cauză și cauza care a condus la Hotărârea AC-Treuhand (C-194/14 P, EU:C:2015:717), care este invocată de Comisie.

39. În cazul celei din urmă, a existat un singur facilitator. Comisia, care nu a trebuit să analizeze riscul unei inegalități de tratament (între facilitatori), a aplicat o amendă forfetară.

40. În prezenta cauză au existat însă doi facilitatori. Comisia susține („asigură Curtea”) că a utilizat o singură metodă pentru calcularea quantumului amenzii ambilor facilitatori, dar refuză să dezvăluie alte detalii – invocând pur și simplu Hotărârea AC-Treuhand (C-194/14 P, EU:C:2015:717).

41. Mai mult, invocarea de către Comisie a Hotărârii AC-Treuhand este neconvingătoare. Deși hotărârea menționată afirmă că nu există obligația de a include o expunere mai detaliată sau datele exprimate în cifre privind modul de calcul al amenzii, este important și nu mai puțin adevărat că jurisprudența Curții precizează de asemenea că totuși Comisia trebuie să explice ponderarea și evaluarea pe care le-a realizat cu privire la elementele luate în considerare la stabilirea cuantumului amenzii (și revine instanței sarcina de a verifica din oficiu dacă au fost indicate asemenea motive) – în special și în principal în Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 61).

42. În caz contrar, cum ar putea instanțele să efectueze un control jurisdicțional corespunzător și să verifice, pe baza motivării furnizate în decizia Comisiei (iar nu pe baza unor simple „asigurări” din partea Comisiei), dacă o anumită întreprindere se afla, în ceea ce privește calcularea amenzii și criteriile utilizate de Comisie, într-o situație comparabilă sau diferită față de celelalte întreprinderi în cauză și să stabilească astfel dacă principiul egalității de tratament a fost respectat de către Comisie – după cum trebuie să procedeze Curtea în prezenta cauză?

43. În această privință, Tribunalul a aplicat în mod corect jurisprudența Curții din Hotărârea Chalkor nu doar în hotărârea atacată (Camera a doua extinsă) ci și, de exemplu, în Hotărârea din 13 decembrie 2016, Printeos și alții/Comisia (T-95/15, EU:T:2016:722) (Camera a patra extinsă), și în Hotărârea din 28 martie 2019, Pometon/Comisia (T-433/16, EU:T:2019:201) (Camera a treia extinsă). În privința acestor două din urmă hotărâri, Comisia nu a declarat recurs împotriva primei dintre ele și încă nu a declarat recurs împotriva celei de a doua.

44. Astfel, amintim că deja în anul 1995 Tribunalul a subliniat că „este de dorit ca întreprinderile – pentru a-și preciza poziția în deplină cunoștință de cauză – să poată cunoaște în mod amănunțit, potrivit oricărui sistem pe care Comisia l-ar considera oportun, modul de calcul al amenzii care le-a fost aplicată, fără a fi obligate, pentru aceasta, să introducă o acțiune în justiție împotriva deciziei Comisiei – ceea ce ar fi contrar principiului bunei administrări”⁸.

45. În continuare, în cunoscuta cauză „Cement cartel”⁹, Tribunalul a adăugat în mod anticipativ că acest lucru este valabil „*a fortiori* atunci când, ca în cazul de față, Comisia a utilizat formule aritmetice detaliate pentru calcularea amenzilor. În asemenea situații este oportun ca întreprinderile vizate și, dacă este cazul, Curtea să fie în măsură să verifice dacă metoda utilizată și etapele urmate de Comisie sunt lipsite de orice eroare și compatibile cu dispozițiile și principiile aplicabile în materie de amenzi și în special cu principiul nediscriminării”.

46. Deși, la momentul respectiv, Tribunalul a acceptat ca satisfăcătoare argumentația prezentată de Comisie, *a posteriori*, în cursul procedurii judiciare, este totuși posibil să se adopte poziția Comisiei în cazul de față și să se accepte o asemenea soluție în contextul procedural actual în care se pune mai mult accentul pe dreptul la apărare?

47. Considerăm că răspunsul este negativ¹⁰.

48. După cum vom arăta în continuare, considerăm că prezentul recurs a fost în mare măsură soluționat prin recenta Hotărâre UPS, pronunțată la 16 ianuarie 2019.

⁸ Hotărârea din 6 aprilie 1995, Trefilunion/Comisia (T-148/89, EU:T:1995:68, punctul 142).

⁹ Hotărârea din 15 martie 2000, Cimenteries CBR și alții/Comisia (T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 și T-104/95, EU:T:2000:77, punctul 4735).

¹⁰ A se vedea punctul 79 din prezentele concluzii.

2. Hotărârea UPS

49. Este important să se facă de la bun început o paralelă cu Hotărârea UPS. În cursul audierii, Comisia a urmărit să argumenteze că această hotărâre nu este relevantă, întrucât are ca obiect o fuziune și nu privește stabilirea amenzilor și dreptul la apărare. Totuși, argumentele menționate nu sunt convingătoare.

50. Astfel, în cauza UPS, Comisia – la fel ca în cazul de față – nu a divulgat, în contextul procedurii administrative, o anumită metodologie care a jucat un rol important în decizia sa (în cauza UPS era o metodologie utilizată pentru evaluarea unei fuziuni).

51. În hotărârea respectivă, Curtea a arătat că, atunci când intenționează să își întemeieze decizia pe modele economice, părțile care fac notificarea trebuie să fie puse în măsură să își prezinte observațiile în această privință.

52. Fundamentele metodologice pe care se bazează aceste modele trebuie să fie cât mai obiective posibil pentru a nu aduce atingere rezultatului acestei analize într-un sens sau în altul. Aceste elemente contribuie astfel la imparțialitatea și la calitatea deciziilor Comisiei, de care depinde, în ultimă instanță, încrederea pe care publicul și întreprinderile o acordă legitimității procedurii de control al concentrărilor Uniunii.

53. Divulgarea acestor modele și a alegerilor metodologice care susțin elaborarea lor se impune cu atât mai mult cu cât contribuie la conferirea unui caracter echitabil procedurii, în conformitate cu principiul bunei administrări prevăzut la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

54. Potrivit Hotărârii UPS, Comisia are obligația de a concilia imperativul celerității care caracterizează economia generală a regulamentului privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi cu respectarea dreptului la apărare. Respectarea dreptului în cauză nu permite Comisiei să modifice, după comunicarea privind obiecțiunile, substanța unui model econometric pe care intenționează să își întemeieze obiecțiile *fără să aducă această modificare la cunoștința întreprinderilor interesate și fără să le permită să își prezinte observațiile în această privință.*

55. În consecință, Curtea a statuat, în Hotărârea UPS, că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept prin concluzia sa potrivit căreia Comisia nu poate invoca faptul că nu avea obligația de a comunica reclamantei modelul final al analizei economice înainte de adoptarea deciziei în litigiu.

56. Este deosebit de relevant aici să se facă trimitere la punctul 31 din Hotărârea UPS, unde Curtea a hotărât că „[r]espectarea dreptului la apărare înainte de adoptarea unei decizii în materie de control al concentrărilor impune [...] ca părților care au făcut notificarea să li se dea posibilitatea de a-și face cunoscut *în mod util* punctul de vedere cu privire la realitatea și la relevanța tuturor elementelor pe care Comisia intenționează să își întemeieze decizia” (sublinierea noastră).

57. După cum vom vedea în continuare, tocmai aceasta nu a făcut Comisia, atât în cauza UPS, cât și în prezenta cauză.

3. Cauza aflată în fața Curții ca o variație a cauzei UPS

58. Cauza UPS a avut ca obiect o operațiune de concentrare și Curtea a arătat că modelul econometric care nu a fost divulgat de Comisie în forma sa finală era un *element important* în contextul deciziei Comisiei¹¹. În mod similar, testul în cinci etape utilizat de Comisie pentru stabilirea amenzilor în prezenta cauză era important și trebuia să fie divulgat (și anume, cel puțin în măsura în care Comisia poate explica în mod corespunzător ponderarea și evaluarea elementelor luate în considerare)¹².

59. După cum a amintit Curtea la punctul 28 din Hotărârea UPS, „respectarea dreptului la apărare constituie un principiu general al dreptului Uniunii care își găsește aplicarea atunci când administrația își propune să adopte față de o persoană un act care îi cauzează un prejudiciu”.

60. Același principiu general a determinat Tribunalul să anuleze decizia atacată (în prezenta cauză) în această privință.

61. Este interesant de subliniat că, în cauza UPS, Comisia a încercat să argumenteze faptul că modificările aduse modelelor econometrice sunt asimilabile unor documente interne nesupuse accesului la dosar (punctul 35 din Hotărârea UPS).

62. Curtea a respins argumentul respectiv.

63. În cauza de față, Comisia susține din nou că metodologia utilizată pentru calcularea amenzilor nu este altceva decât un calcul intern care nu trebuie divulgat destinatarilor deciziilor sale.

64. Considerăm că argumentul menționat trebuie respins, la fel cum a fost respins în Hotărârea UPS. Mai mult, după cum susține NEX, informațiile dezvăluite la punctul 176 din memoriul în apărare prezentat în primă instanță nu includ cifre sau calcule. Comisia a dezvăluit doar existența unui test complex în cinci etape, destinat calculării cuantumului de bază al amenzilor, spre deosebire de utilizarea unei sume forfetare.

65. În cererea de recurs se afirmă în esență că a existat o motivare suficientă de către Comisie prin stabilirea elementelor (destul de vagi) care au fost luate în considerare pentru determinarea gravității, duratei și naturii participării societății NEX. Comisia susține că aceasta este în concordanță cu Hotărârea AC-Treuhand (C-194/14, EU:C:2015:717). De asemenea, ea susține că explicațiile sale referitoare la metodologia menționată la punctul 295 din hotărârea atacată nu erau necesare, dar au furnizat clarificări suplimentare care ar trebui totuși să fie luate în considerare în etapa procedurii judiciare.

66. În primul rând, am arătat deja că există diferențe importante între cauza AC-Treuhand și prezenta cauză, precum și motivele pentru care jurisprudența respectivă, în sine, nu trebuie să influențeze analiza de față (a se vedea punctul 38 și următoarele din prezentele concluzii).

67. În al doilea rând, este necesar în orice caz ca argumentele Comisiei să fie respinse.

¹¹ Se poate face o anumită paralelă și cu Hotărârea Marii Camere din 6 septembrie 2017, Intel/Comisia (C-413/14 P, EU:C:2017:632). În cauza respectivă, Tribunalul a confirmat argumentația Comisiei potrivit căreia reducerile de fidelitate acordate de o întreprindere aflată în poziție dominantă au, prin însăși natura lor, capacitatea de a restrânge concurența, astfel încât o analiză a ansamblului împrejurărilor speței, în particular, un test al concurentului la fel de eficient (denumit în continuare „testul AEC”) *nu era necesar*. Totuși, Curtea a observat că, deși a subliniat că reducerile în cauză aveau, prin însăși natura lor, capacitatea de a restrânge concurența, *Comisia a efectuat cu toate acestea o analiză aprofundată a împrejurărilor cauzei* în decizia sa, analiză care a determinat-o să concluzioneze că un concurent la fel de eficient ar fi trebuit să practice prețuri care nu ar fi fost viabile și că, prin urmare, practica reducerilor în discuție era susceptibilă să aibă efecte de excludere a unui asemenea concurent. *Prin urmare, testul AEC a prezentat o importanță reală în aprecierea de către Comisie a capacității practicii reducerilor în discuție de a produce un efect de excludere a unor concurenți la fel de eficienți*. Astfel, Curtea a statuat că Tribunalul era obligat să examineze ansamblul argumentelor formulate de Intel în legătură cu acest test, însă Tribunalul a omis să facă aceasta. În consecință, Curtea a anulat hotărârea Tribunalului din cauza nerespectării obligației respective în cadrul analizei sale privind capacitatea reducerilor în litigiu de a restrânge concurența.

¹² A se vedea punctul 74 din prezentele concluzii.

68. Astfel, în prezenta cauză este cert că, spre deosebire de situația din cauza AC-Treuhand, Comisia nu s-a limitat să efectueze o simplă examinare a „gravitației”, „naturii” și „duratei” comportamentelor societății NEX astfel încât să se ajungă la o anumită sumă forfetară, ci mai degrabă a utilizat o metodologie complexă pentru stabilirea amenzilor, care a fost ascunsă de fapt în spatele unor referiri vagi și generale din comunicarea privind obiecțiunile și decizia atacată.

69. După cum a observat Tribunalul la punctul 296 din hotărârea atacată, „Comisia menționează existența unui test în cinci etape destinat calculării cuantumului de bază al amenzilor” în memoriul său în apărare prezentat în primă instanță, pe care afirmă că l-a aplicat în cazul de față. După cum a recunoscut și Comisia, acest test în cinci etape a fost menționat de NEX în cursul unei reuniuni destinate tranzacției în luna octombrie a anului 2013. Totuși, atunci când NEX a primit comunicarea privind obiecțiunile în luna iunie a anului 2014 și i s-a dat posibilitatea să își exercite dreptul la apărare, metodologia pe care Comisia o stabilise în luna octombrie a anului 2013 nu era prezentată. În plus, Comisia a refuzat în repetate rânduri să confirme sau să infirme dacă utilizează efectiv metodologia respectivă și, în schimb, a continuat să insiste că va stabili o „sumă forfetară” nespecificată pe baza „gravitației, duratei și naturii încălcării”.

70. După cum am văzut, abia în contextul procedurii judiciare (și anume, la punctul 176 din memoriul în apărare al Comisiei în prima instanță) Comisia a recunoscut, în sfârșit, că a utilizat de fapt o metodologie complexă la stabilirea amenzilor societății NEX. Deși Comisia a avut grijă să califice această dezvăluire ca „nefiind necesară”, jurisprudența afirmă altceva¹³.

71. Deși NEX arată în mod corect că nu revine Comisiei obligația „să indice elementele cifrice referitoare la modul de calcul al amenzii”¹⁴, este la fel de adevărat că totuși Comisia este obligată să prezinte elementele pe care le-a utilizat pentru stabilirea amenzii.

72. Astfel, după cum în mod corect a statuat Tribunalul la punctul 293 din hotărârea atacată, Comisia nu poate pur și simplu să ofere „asigurarea generală că aceste cuantumuri de bază ar reflecta gravitatea, durata și natura participării [NEX] la încălcările în cauză”. Dacă o astfel de abordare ar fi admisă, întreprinderile nu ar fi în măsură să conteste metodologia Comisiei, iar Curtea nu ar putea să o verifice.

73. În această privință, la punctul 289 din hotărârea atacată, Tribunalul a amintit jurisprudența aplicabilă, după cum urmează: „atunci când Comisia decide să se abată de la metodologia generală expusă în Orientările din 2006, prin intermediul cărora s-a autolimitat în puterea de apreciere în ceea ce privește stabilirea cuantumului amenzilor, întemeindu-se, precum în speță, pe punctul 37 din aceste orientări, aceste cerințe de motivare se impun și mai mult [...]. În această privință, [...] orientările prevăd o regulă de conduită care indică practica ce trebuie urmată și de la care Comisia nu se poate îndepărta într-un caz particular fără a indica motive care să fie compatibile printre altele cu principiul egalității de tratament [...]. Această motivare trebuie să fie cu atât mai precisă cu cât punctul 37 din orientări se limitează la o referire vagă la «particularitățile unei cauze date» și lasă, așadar, o marjă largă de apreciere Comisiei pentru a recurge la o adaptare excepțională a cuantumurilor de bază ale amenzilor întreprinderilor în cauză. Astfel, într-un asemenea caz, respectarea de către Comisie a garanțiilor conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative, printre care obligația de motivare, are, cu atât mai mult, o importanță fundamentală”.

74. Apoi, la punctul 291 din hotărârea atacată, Tribunalul în mod corect a amintit jurisprudența potrivit căreia, „[î]n privința unei decizii prin care se aplică o amendă, Comisia are obligația să furnizeze o motivare, în special referitor la cuantumul amenzii aplicate și la metoda aleasă în această privință [...]. Aceasta trebuie să indice în decizia sa elementele în funcție de care a apreciat gravitatea

¹³ A se vedea punctul 77 și nota de subsol 16 din prezentele concluzii.

¹⁴ Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctul 68).

și durata încălcării, fără a avea obligația de a include în aceasta o expunere mai detaliată sau datele exprimate în cifre privind modul de calcul al amenzii [...]. *Comisia are însă obligația să explice ponderarea și evaluarea pe care le-a realizat cu privire la elementele luate în considerare*” (sublinierea noastră).

75. Punctul 292 din hotărârea respectivă arată motivele pentru care, în prezenta cauză, Comisia a decis să se abată de la metodologia stabilită în Orientările din 2006, prin aplicarea punctului 37 din cuprinsul lor.

76. Punctul 293 din hotărârea atacată precizează în mod corect că „trebuie totuși să se constate că considerentul (287) al deciziei atacate nu furnizează precizări cu privire la metoda alternativă favorizată de Comisie, ci se limitează la asigurarea generală că aceste quantumuri de bază ar reflecta gravitatea, durata și natura participării [NEX] la încălcările în cauză, precum și necesitatea de a garanta efectul suficient de disuasiv al amenzilor”. De fapt, Comisia a urmărit să justifice abordarea sa eronată prin repetarea aceleiași asigurări generale în cadrul ședinței desfășurate în fața Curții¹⁵.

77. Prin urmare, trebuie să fim de acord cu constatarea Tribunalului de la punctul 294 din hotărârea atacată că, „[r]edactat în acest mod, considerentul (287) al deciziei atacate nu permite nici [societății NEX] să înțeleagă temeinicia metodologiei favorizate de Comisie, nici Tribunalului să o verifice. Această insuficiență a motivării se regăsește și în considerentele (290)-(296) ale deciziei menționate, care nu furnizează informațiile minime care ar fi putut să permită să se înțeleagă și să se verifice pertinenta și ponderarea elementelor luate în considerare de Comisie la stabilirea quantumului de bază al amenzilor, fiind încălcată jurisprudența citată la punctul 291 [din hotărârea atacată]”¹⁶.

78. Mai mult, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că, deși „motivarea unui act atacat trebuie să fie examinată cu luarea în considerare a contextului său, nu se poate considera că desfășurarea unor [...] discuții exploratorii și informale [cu NEX] poate dispensa Comisia de obligația de a explica, în decizia atacată, metodologia pe care a aplicat o în vederea stabilirii quantumurilor amenzilor pe care le-a impus” (punctul 295 din hotărârea atacată).

79. Tribunalul a considerat de asemenea în mod corect, în cuprinsul punctului 296 a hotărârii atacate, că, „la punctul 176 din memoriul în apărare [prezentat în primă instanță], Comisia menționează existența unui test în cinci etape destinat calculării quantumului de bază al amenzilor. Totuși, în temeiul jurisprudenței [...], o asemenea explicație furnizată în stadiul procedurii în fața Tribunalului nu poate fi luată în considerare în vederea aprecierii respectării de către Comisie a obligației sale de motivare”.

80. În această privință, este necesar să se arate că argumentul Comisiei potrivit căruia abordarea Tribunalului ar afecta capacitatea Comisiei de a stabili amenzi corespunzătoare care să garanteze un efect suficient de disuasiv este neconvingător.

81. După cum am observat mai sus, Comisia trebuie să explice în special ponderarea și evaluarea pe care le-a realizat cu privire la elementele luate în considerare și nu vedem cum ar fi privată astfel de posibilitatea de a stabili amenzi corespunzătoare și/sau ca amenzile să fie suficient de disuasive.

15 Rezultatul dorit de Comisie ar fi ca metoda de calculare a amenzii să fie un fel de formulă Coca-Cola, pe care părțile și instanțele Uniunii o pot utiliza și „gusta”, dar trebuie să accepte că este secretă, crezând pur și simplu „asigurările” Comisiei potrivit cărora aceasta a fost aplicată corect și fără nicio discriminare într-o situație precum cea din prezenta cauză, în care există riscul unei inegalități de tratament între doi facilitatori în contextul unei înțelegeri anticoncurențiale.

16 Hotărârea din 27 septembrie 2006, Jungbunzlauer/Comisia (T-43/02, EU:T:2006:270, punctul 91), Hotărârea din 13 iulie 2011, Schindler Holding și alții/Comisia (T 138/07, EU:T:2011:362, punctul 243), și Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 61).

82. Acest lucru este indispensabil în special într-o cauză precum cea de față, în care – spre deosebire de situația în cauza AC-Treuhand – au existat doi facilitatori și există riscul încălcării de către Comisie a principiului egalității de tratament la impunerea amenzilor pentru R. P. Martin și pentru NEX.

83. În cursul ședinței, Comisia a insistat că nu a existat nicio discriminare în prezenta cauză în ceea ce privește cuantumul amenzilor, „întrucât a aplicat *aceeași* metodologie de stabilire a amenzilor în cazul ambilor facilitatori”.

84. Pe lângă faptul că instanțele nu pot să controleze metodologia respectivă dacă este ținută secretă, trebuie arătat că aplicarea aceleiași metodologii în două situații diferite nu exclude un rezultat discriminatoriu, în special atunci când metodologia se bazează pe un criteriu discriminatoriu. Trebuie avut în vedere că discriminarea este adesea rezultatul aplicării aceluiași criteriu în situații care nu sunt comparabile. Astfel, „principiul egalității de tratament” sau „principiul nediscriminării” sunt pur și simplu două aspecte ale unui singur principiu general din dreptul Uniunii, care interzice tratarea unor situații similare în mod diferit și tratarea unor situații diferite în același fel, cu excepția cazului în care există motive obiective pentru un asemenea tratament¹⁷.

85. Este clar că, pe baza informațiilor generale și vagi și a asigurărilor furnizate în prezenta cauză, nici NEX, nici Tribunalul (și, la rândul său, nici Curtea de Justiție) nu pot să evalueze această metodologie sau dacă a fost încălcat principiul egalității de tratament de către Comisie.

86. Aceasta este în contradicție evidentă cu ceea ce a stabilit jurisprudența, potrivit căreia respectarea dreptului la apărare impune ca destinarii unor decizii care le prejudiciază în mod semnificativ interesele să aibă posibilitatea de a-și face cunoscut *in mod util* punctul de vedere cu privire la *toate elementele* pe care autoritatea administrativă intenționează să își întemeieze decizia¹⁸.

87. Asemenea modelului econometric aflat în discuție în Hotărârea UPS, metodologia de calcul al amenzii pentru un facilitator cum este cea aflată în discuție în cazul de față constituie un astfel de element important pe care Comisia și-a întemeiat decizia.

88. Mai mult, după cum a statuat Curtea în Hotărârea UPS, „[d]ivulgarea acestor modele și a alegerilor metodologice care susțin elaborarea lor se impune cu atât mai mult cu cât contribuie [...] la conferirea unui caracter echitabil procedurii, în conformitate cu principiul bunei administrări prevăzut la articolul 41 din [cartă]”.

89. Este clar că aceleași considerații trebuie să fie valabile în prezenta cauză pentru calcularea amenzilor, *a fortiori* atunci când Comisia se abate de la Orientările privind calcularea amenzilor.

90. Acest lucru este deosebit de important în astfel de situații, întrucât, în caz contrar, un facilitator ar avea în final dificultăți mai mari decât participantul la o înțelegere anticoncurențială în ceea ce privește posibilitatea de a evalua caracterul corespunzător al deciziei Comisiei și de a solicita examinarea hotărârii respective de către Curte. Astfel, un asemenea rezultat ar fi contrar unei jurisprudenței constante a Curții¹⁹, potrivit căreia orientările „prevăd [...] norme de conduită care indică practica ce trebuie urmată și de la care administrația nu se poate îndepărta, într-un caz special, fără a indica motive care să fie conforme cu principiul egalității de tratament”.

¹⁷ A se vedea printre altele Hotărârea din 12 decembrie 2002, Rodríguez Caballero (C-442/00 [2002] ECR I-11915, ECLI:EU:C:2002:752, punctul 32 și jurisprudența citată).

¹⁸ Hotărârea din 24 octombrie 1996, Comisia/Lisrestal și alții (C-32/95 P, EU:C:1996:402, punctul 21), Hotărârea din 22 octombrie 2013, Sabou (C-276/12, EU:C:2013:678, punctul 38), și Hotărârea din 14 iunie 2016, Marchiani/Parlamentul (C-566/14 P, EU:C:2016:437, punctul 51); a se vedea de asemenea Concluziile avocatei generale Kokott prezentate în cauza UPS (C-265/17 P, EU:C:2018:628, punctul 38).

¹⁹ Precum Hotărârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia (C-439/11 P, EU:C:2013:513, punctul 60).

91. Din toate considerațiile de mai sus reiese că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat, la punctul 297 din hotărârea atacată, că, în ceea ce privește stabilirea amenzilor aplicate societății NEX pentru încălcările în cauză, decizia atacată este viciată de o insuficiență a motivării.

92. În consecință, se impune respingerea motivului unic ca nefondat și respingerea în totalitate a recursului.

IV. Concluzie

93. Pentru aceste motive, propunem Curții să dispună:

- 1) respingerea recursului;
- 2) obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.